Tik-Tak

Årgangene 1898-1903 med titlen: Politikens Tik-Tak.

Årbog, udkom 1898-25.

Skanningen er udført efter eksemplarer i privat eje.

Mere om tidsskriftet på Dansk Forfatterleksikon:

https://danskforfatterleksikon.dk/1850tit/0160/sknr160650.htm

---

Udarbejdet af Niels Jensen

Tik-Tak

1919

GERDA · WEGENER · PARIS · 1919

TIK-TAK 1919

REDIGERET AF GEORG KALKAR

TEKST AF:

THORKIL BARFOD
JOHANNES DAM
OLGA EGGERS
GEORG KALKAR
HANS AAGE KOCH
PER LORENTZEN
FLEMING LYNGE
GEORG NYGAARD
EDITH RODE
HARALD TANDRUP

TEGNING AF:

SVEN BRASCH
RASMUS CHRISTIANSEN
PAUL FISCHER
LUPLAU JANSSEN
H. JENSENIUS
OSVALD JENSEN
FR. KRAUL
A. PROESSDORF
KARL RØNNING
ALFRED SCHMIDT
MAGDA PAGH SCHOU
AXEL THIESS
GERDA WEGENER

CITY-FORLAGET
8 STORMGADE
KØBENHAVN
B.

Jeg havde trasket ti Dage rundt i Paris paa mine ømme Ben, fordi der var Strejke paa Bybanen og Sporvognene. Rom havde jeg maattet forlade, fordi Renovationsfolkene havde nedlagt Arbejdet, hvorfor Folk maatte læsse deres Affald af paa Gaderne — og hvad der „falder af“ i en middelstor Husholdning i Rom, er ikke lutter Lavendler. Saa var jeg flygtet til Venezia, hvor Sporvejsstrejker er sjældne, og hvor man kaster Affaldet direkte gennem Vinduerne ud i Adriaterhavet.

Da jeg havde været i Venezia i fire Dage, nedlagde Gondolierne Arbejdet. Deres Yndlingsbarcarole, en Variant af „Sikke han kan“, forstummede brat, og dermed var det forbi med Poesien i Tizians og George Sands jordiske Paradis. Efter nogle Svømmeture rundt i Byen besluttede jeg mig til at tage til Napoli, hvor Folk efter Sigende aldrig bestiller noget, hvorfor jeg maatte gaa ud fra, at en Københavner maatte kunne føle sig nogenlunde hjemme der, og at en Strejke i hvert Fald ikke kunde virke synderlig forstyrrende paa det daglige Liv.

Som blind Passager paa en privat Gondol naaede jeg Jernbanestationen. Uheldigvis var det en Begravelsesgondol, og jeg kom for sent til mit Tog. Men paa Stationen holdt der et andet Sydtog, som skulde gaa en halv Time efter — et reserveret Militærtog. Naa — der er ikke noget, Embedsmænd i Italien har saa stor Respekt for, som Københavns Journalistforbunds Medlemskort, og i Løbet af faa Minutter havde jeg erhvervet mig Tilladelse af en meget forgyldt Herre — en General eller en Sporskifter, jeg veed det ikke saa nøje — til at lade mig befordre fra Venezia til Napoli som Kriger.

Og her er det saa, mit Eventyr begynder.

Jeg havde Indtrykket af, at hele den italienske Hær og en ikke ringe Del af de amerikanske Hjælpetropper skulde med dette Tog. Det var som et Klampenborgtog en St. Hansaften, dog uden Damer. Paa maa og faa tumlede jeg op i en Waggon og fandt til min store Forbavselse lige for mig en ganske tom Kupé, tilmed en første Klasses.

Uden at reflektere over dette mærkelige Fænomen gjorde jeg mig det straks saa bekvemt som muligt. Skilte mig af med min Taske, mine Handsker, min Hat og min Tobakspung og bredte mig selv ud i det ene Hjørne som en Tudse i Sommerregn.

Da Toget lidt efter satte sig i Gang, uden at jeg havde faaet Rejseselskab, rejste jeg mig op, lukkede Skydedørene, trak Gardinerne for og dæmpede det elektriske Lys.

Der blev omtrent mørkt i Kupéen, den tætte Silkeballon underLampen lod alle Omrids tegne sig svagt violet.

Jeg satte mig til at blunde, velsignende min gode Skæbne. Det var lidt køligt, og jeg svøbte mig godt ind i min Ulster, trak min Rejsehue ned over Panden og samlede min Plaid tæt til om Benene. Ak ja, Livet er alligevel skønt!

Ved Padova — det var ved Midnatstid — vækkedes jeg ved, at Skydedørene blev trukket hurtigt tilbage, og en mørk Skikkelse kom ind i Kupéen. Det var en Dame. I det violette Halvmørke skimtede jeg Omridsene, hun var klædt i en mørk, nonneagtig Dragt, lang, vid Nederdel og Skulderslag, der dækkede Armene, over Hovedet og ned over Skuldrene et stort, folderigt Slør, kantet over Panden med et hvidt Lin. En Nonne eller en barmhjertig Søster aabenbart. Men gammel kunde hun ikke være — Skikkelsen var slank og smidig. Trækkene kunde jeg ikke faa Rede paa.

Damen lagde en lille Taske fra sig i Nettet og saa' sig om i Rummet. Jeg havde lukket Øjnene næsten helt til, for at hun skulde tro, jeg sov, jeg vilde ikke forstyrres af den evindelige Passiar, der er næsten uundgaaelig i en italiensk Jernbanekupé. Men jeg sørgede dog for, at jeg kunde følge hendes Bevægelser.

Det første, hun gjorde, var at stille sig foran mig og mønstre mig saa godt, det lod sig gøre i den svage Belysning. Saa udsøgte hun sig Pladsen i Hjørnet skraas over for mig og satte sig til Ro. Lidt efter satte Toget sig i Bevægelse.

Jeg var vistnok for Alvor faldet i Søvn, men kun ganske let, thi jeg vaagnede ved, at min Rejsefælle stod op fra sin Plads, tog sin Taske ned fra Nættet og fandt et eller andet frem af den. Saa tog hun sit Hovedtøj af og lagde det fra sig. Jeg sad bomstille med Øjnene paa Klem, og da hun vendte sig om med Ryggen til mig, lukkede jeg dem helt op. Hendes mørke Skikkelse kunde netop skimtes gennem det violette Halvlys.

Nu hørte jeg de svage Smæld af Trykhægter, som aabnedes, jeg tænkte, hun vilde lægge sit store Skulderslag fra sig. Men da jeg havde talt mindst ti — tolv af de smaa Smæld og saa' hende bøje sig ned for at smælde videre, forstod jeg, at hun aabenbart havde i Sinde at skifte Kostyme. Naa ja — —

Burde jeg ikke rømme mig eller paa anden Maade minde om et Mandfolks Nærværelse? Skønt hvorfor i Grunden? Damen vidste jo, jeg var der. Desuden — man er jo dog ikke stort mere end et Menneske. Jeg havde saa ofte, naar jeg saa' Nonner, tænkt paa, hvad mon der i Grunden var indeni. Sort, graat eller brunt — Kamelhaar maaske? Klokke eller Combinations?

Forresten var det allerede for sent at — ja, gribe ind er jo ikke det rette Ord, jeg mener naturligvis knibe ud. Puppens ydre Hylster var allerede faldet, og jeg konstaterede, egentlig lidt forbavset, at Nonner er hvide indeni, ganske som rigtige Hunmennesker. Men der blev ikke Tid til at reflektere yderligere over min Opdagelse, thi Afsløringerne fortsattes og gav stadig Stof til nye Iagttagelser. Hvidt, hvidt og atter hvidt, i hvert Fald lyst, stort mere var der jo ikke at se i den Belysning, kun at der blev mindre og mindre af det.

Det gamle og forslidte Billede med Puppen og Sommerfuglen faldt mig ind, men i næste Øjeblik tænkte jeg paa Esmanns ulige pikantere — Kvinden som Artiskok — — jeg lukkede i en Fart Øjnene og følte, at jeg rødmede, ikke just af Blyhed, men af Skamfuldhed over min ufrivillige Indiskretion. Men i næste Øjeblik skød et blændende hvidt Lys, som et Lyn gennem en mørk Nat, henover min Nethinde, mine Øjelaag slog i Vejret næsten imod min Vilje. Jeg saa', at vi netop kørte forbi en Station, hvis store Buelamper Nu efter Nu gennem Gardinsprækken oplyste Kupéen, som om den var en Balsal.

I et saadant Nu var det, jeg saa', at der ikke var flere Blade tilbage paa Artiskokken. Jeg var ogsaa paa det rene med, at „Bunden", ligesom paa Artiskokken, var det bedste ved det hele — lige til at spise. Og i det næste Glimt fik jeg Øje paa hele den faldne Bladepragt, som laa paa Sofaen og var af en Farve og et Snit, som var alt andet end klosterligt. Esmann var alligevel en Kyniker, tænkte jeg. Det var jo ikke Artiskok, men Rose — Terose —

Saa kørte vi Gudskelov fra Stationen igen, og blændet, som jeg var, følte jeg nu Mørket helt mørkt, som tykt, sort Filt, der er sundere for et ubefæstet ungt Menneskes Øjne end venezianske Kniplinger, selv om det unge Menneske er paa den forkerte Side af de halvtreds og giver Kniplingerne botaniske Navne.

Jeg gav min gode Engel et højtideligt Løfte om ikke at at aabne Øjnene mere. Desuden var det jo ogsaa nu for mørkt til, at det kunde nytte noget. Jeg læste mit Fadervor, dvælende med Eftertryk paa den sjette Bøn, og sov ind med et uskyldigt Barnesmil om Munden. Jeg drømte botaniske Drømme. Jeg var Gartner i et Nonnekloster. Der er Roser i Klosterets Have — —

Det var lige begyndt at lysne, da jeg vaagnede. Lige over for mig laa Nonnen — i lysegul Silkepyjamas og røggraa Spindelvævsstrømper af Silke. Tæppet, som hun havde haft over sig, var gledet ned paa Gulvet. Og nu saa' jeg ogsaa hendes Ansigt. Hun var blond, sikkert ikke tyve Aar gammel, en Pande og en Hagerunding som hos Fra Beatos Forkyndelsesengel.

Nu fik jeg paa én Gang en levende Følelse af, at det vilde være det mest passende, om jeg forsvandt. Om ikke mange Minutter vilde det være helt lyst, hun vilde vaagne, og saa — —

Altsaa samlede jeg mine Ting sammen, Haandkuffert, Handsker og Stok, og listede af. Skydedørene gik let og tyst. Udenfor trak jeg Vejret dybt og længe.

Jeg gav mig til at søge efter en anden Plads i Toget, men første Klasse var aldeles overfyldt — undtagen netop den Kupé, hvor jeg havde tilbragt Natten sammen med en Nonne i Kniplinger. Saa fandt jeg mig til rette ude i Korridoren paa min Kuffert, som jeg stillede paa Højkant. Da Toget holdt i Perugia, steg jeg ud for at tage mig en Kop Kaffe, og ved samme Lejlighed stansede jeg Togføreren og spurgte, om han kunde sige mig, hvem den Dame var — hun var vistnok den eneste Dame i Toget. Funktionæren havde knap Tid, men ved Hjælp af Forbundskortet — og en Femlire — fik vi den til at slaa helt godt til, saa at han kunde faa sin Passagerliste frem og oplyse, at den paagældende Dame var indtegnet som *la sorella Tonietta Gabrieli della Croce Rossa* — det er udlagt: Søster af det røde Kors. Ved samme Lejlighed fik jeg at vide, at jeg havde tilbragt Natten i Togets eneste Damekupé.

Lidt skamfuld steg jeg op i Toget igen og gav mig i Mangel af bedre Beskæftigelse til at tromme paa en Rude. Jeg vilde tænde mig en Pibe Tobak — men opdagede nu, at jeg maatte have glemt min Tobakspung inde i Kupéen. Havde det været min Tegnebog, tror jeg, jeg vilde have slaaet mig til Ro, i hvert Fald foreløbig, men min Tobak — —!

Jeg opsøgte mit gamle Sovested og søgte at udforske, om min Kupékamerat var visibel. Skydedørene var endnu for og Gardinerne trukket tæt til. Tobakstørsten sled i mine Indvolde, min Ridderlighed kæmpede en haard Kamp mod den lastefulde Lidenskab — men Lidenskaben sejrede til sidst, som den næsten altid gør.

Og jeg forsøgte diskret at trække Døren en ganske lille Smule til Side.

I det samme blev Skydedørene skudt voldsomt tilbage, og en høj, amerikansk uniformeret Herre stod foran mig. Bagved ham saa' jeg Nonnen, som havde travlt med at se ud af Vinduet.

Ledet af en pludselig Indskydelse, thi Nøden gør opfindsom, tog jeg en streng Mine paa og sagde paa engelsk:

— Min Herre, veed De ikke, at dette er en Damekupé?

Soldaten lod sig ikke forbløffe:

— Meget rigtig, sagde han, og hvad vil De saa her?

— Det var blot min Tobakspung, sagde jeg, jeg har glemt den —

— Glemt den — — her i Damekupéen?

I det samme vendte Damen sig imod mig med et komisk forskrækket Udtryk i sine Engleøjne.

— Har De været her — i denne Kupé — i Nat?

Jeg nikkede skyldbetynget.

Nu tog Officeren atter Affære:

— Hvad havde De her at gøre?

— Jeg sov. Jeg anede ikke, at der var Damekupéer i Militærtogene. De, min Herre, De har maaske ogsaa sovet?

Mit naive Spørgsmaal fremkaldte et Latterudbrud fra den unge Dame. Og da hun havde leet ud, sagde hun:

— Jeg kunde ikke rigtig se, her var saa mørkt. Jeg troede, De var en gammel Dame. Men har De virkelig sovet hele Tiden? Paa Ære?

Hvem havde ikke i den Situation svoret sig fra baade Ære og Salighed? Jeg gjorde det. Jeg svor, at jeg ikke

havde haft nogen Anelse om, at der var en Dame i Kupéen, før det Øjeblik, da jeg vaagnede og diskret forlod den.

Den unge Mand følte, at det nu var ham, der stod som mistænkt. Og saa fik jeg hans Forklaring — efter at han havde budt mig en Plads ved sin Side og en af disse velsignede, oprivende Virginias, som jeg i ugevis havde smægtet efter.

— Jeg er, som De hører, Amerikaner, forklarede han. Denne unge Dame er — — en ung Dame — — af mit Bekendtskab, Datter af en af Perugias bedste Familier. Hendes Fader kan ikke lide Wilson, De forstaar nok, Fiume og alt det der, og derfor kan han heller ikke lide mig. Naa — Stellas Tante, som er i Røde Kors, havde et Militærpas til Rom, mens Stella skulde rejse med det ordinære Tog. Og saa, da det maaske var sidste Gang i lang Tid, vi har Lejlighed til at se hinanden, var Tante Tonietta saa sød at bytte Billet med min elskede, og det nødvendiggjorde denne lille Maskerade. Vi har set paa Solopgang sammen. Synes De ikke, hun illuderer fortræffeligt som barmhjertig Søster?

Jeg nikkede samtykkende.

— Og saa, fortsatte han med mistænkelig Iver, er hun altsaa i Virkeligheden slet ingen barmhjertig Søster. Hvis De havde set, hvad der er nedenunder — —

Jeg saa' nok saa godtroende paa ham, men jeg beholdt mine smaa Tvivl om Historien. Ganske vist veed jeg ikke, hvorledes de bedre Teroser i Perugia ser ud, naar de bliver plukket itu, men de barmhjertige Artiskokker i Rom, dem kender jeg lidt til. Af Omtale.

— Roma! raabte Konduktøren udenfor.

Iohannes Dam

Tegning af Alfred Schmidt

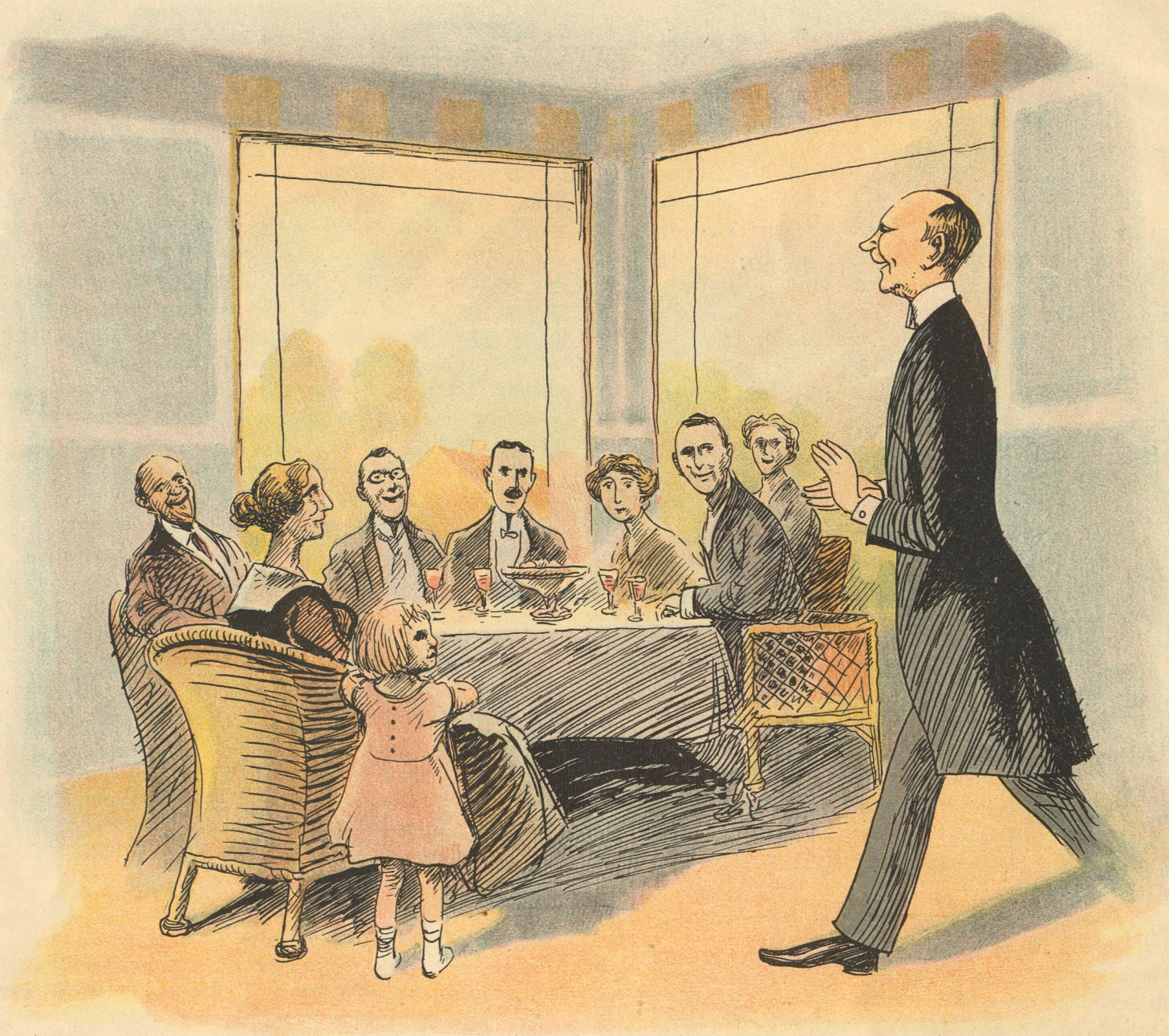

Hansen har en Søndag Fremmede i sin Villa. Saa kommer Husets lille Datter ind og hvisker meget højt til sin Moder:

— Mo'r, Onkel Vilhelm skal besørge et Ærinde. Jeg viste ham, hvor han skulde gaa hen.

Lidt efter træder Onkel Vilhelm ind. Samtalen afbrydes. Herrerne smiler. Og Smilet breder sig til alle de tilstedeværende, da han siger:

— Det er for Resten en rar Have, I har her. Saa skyggefuld og ugenert.

Tegning af Gerda Wegener

Det var i Tiderne længe før nu,
at Ungdommens Daarskab med *fy* og *uh*
blev mødt og med Gift og med Galde,
og gik det som her, straks lød det som saa:
Den tossede Tøs burde ha' passet paa
og lad't vær med at ligge og falde!

Vi Børn af en Tid, der er mer liberal,
vi føler med Pigen i al hendes Kval
og korser os ikke saa saare.
Et Fejltrin kan hænde, det véd vi da,
og gaar der en Kende i Stykker, nu ja,
vi nøj's med at knuse en Taare.

G. K.

Af Forsigtighed

Direktøren for det lille rejsende Selskab har købt et aktuelt Stykke, der forherliger Freden, og skal paa Turne med det.

— Hvem har De tænkt Dem skulde spille Fredens Engel? spørger han Forfatteren.

— Var det ikke en Rolle for Deres Hustru?

— Saa kommer vi i hvert Fald til at give hende en Oliegren i Munden, ellers falder hun ud af Rollen.

Naturlig Forklaring

De to berømte Klavervirtuoser hader hinanden af Jalousi. En Aften giver den ene en stor Koncert, og Bifaldet er stormende. Men den anden, som befinder sig mellem Tilhørerne, rører ikke en Haand.

Naturligvis bliver dette bagefter meddelt Koncertgiveren.

— Herregud! udbryder denne. Det er der virkelig ikke noget at sige til. Hvordan skal han kunne klappe? Han har jo fuldkommen stive Haandled.

Tegning af Magda Pagh Schou

Morgen efter Ballet

Den første sagde: Du indrømme maa,
han er enestaaende kvik —
vi dansed' en Gang, og han saa' paa mig, aa,
hvad han har for et *straalende* Blik!

Den anden sagde: Vi fik en Passiar,
kom *med* — sa'e han — Luften er fæl,
vi talte om Livet . . . hvor er han dog klar,
hvad han har for en *glødende* Sjæl!

Den tredie lytted. Hun smilte saa smaat
for sig selv, stod i Tanker en Stund.
Hun talte slet ikke, hun tænkte blot:
Hvad han har for en *brændende* Mund!

Georg Kalkar

Nikolajsen

Jeg havde ikke faaet Overtøjet af endnu, da han kom farende ind af min Havedør, høj, bleg med kulsort Haar og glødende Øjne.

— Gudskelov at jeg traf Dem, for det er jo Fru R.? — sagde han paa et Slags Skandinavisk og gav mig ikke Tid til at svare bekræftende, men fortsatte aandeløst — ellers maatte jeg nemlig have opsat min Rejse! Jeg har ventet paa Dem en Time! Udenfor! Mit Navn er Wladimir Praizch! Doktor Wladimir Praizch! Maa jeg faa Lov til at give Dem mit Kort!

Jeg tog mekanisk imod Kortet og læste lidt paa det.

— Dr. Praizch — nøs jeg saa — værsaagod at tage Plads.

— Mange Tak — Tusind Tak — sagde han nervøst og satte sig. — Sagen er nemlig den — det var overordentligt elskværdigt af Dem at tage imod mig! — Han rejste sig hastigt og bukkede. — Jeg er Dem hjerteligt taknemlig.

Jeg mumlede beskedent en passende Indvending; for min Del af Æren for denne Situation var i Virkeligheden meget ringe.

— Sagen er den — fortsatte han og glippede med Øjnene og fløj sig gennem Haaret med en hvid og mager Haand — Sagen er den, at jeg vil gerne giftes!

Jeg blev stiv i Rygraden, men smigrer mig med, at mit Ansigt bevarede en beundringsværdig Ro.

Han sank ligesom lettet sammen, da det var sagt, og tørrede sig med et Tørklæde over Ansigtet.

— Sagen er den — gentog han saa — De er jo beslægtet med Fru N.?

Jeg nikkede bejaende og blev lindere i Ryggen ved at forstaa, at der dog var en Slags Traad imellem os.

— Og Fru N. kender en norsk Herre, der hedder Nikolajsen.

Jeg nikkede igen, men begyndte jo nok at ane, at Traaden var noget tynd.

— Og Nikolajsen har en Niece.

Han pauserede, og for at han ikke skulde gaa i Staa, mumlede jeg et deltagende: Jasaa!

— Denne Niece hedder Martha Vik, og hende er jeg forlovet med.

— Tillykke — sagde jeg.

Han rejste sig op og bukkede.

— Mange Tak!

Jeg havde hidtil siddet med Overtøjet paa, nu tog jeg det beroliget af. Hvad hans Ærinde saa end kunde være — fri til mig vilde han uden Tvivl ikke.

— Er Nikolajsen her i Byen? spurgte jeg elskværdigt.

Nej — svarede han. Det ved jeg i hvert Tilfælde ikke. Jeg er kommet i Formiddags og skal hjem i Eftermiddag. Baade min Forlovede og jeg er bosat i Sverrig.

Jeg antydede en sympathisk Bevægelse med Hovedet, og han fortsatte, stadig et Bytte for den mest medlidenhedsvækkende Nervøsitet.

— Forholdene forhindrer imidlertid, at jeg og min Forlovede bliver viede i Sverrig! Saa vil vi altsaa lade os vie i Danmark — og saa var det, jeg vilde spørge, om De vilde være vor Forlover.

— Jeg? — spurgte jeg overrumplet.

— Ja — svarede han forklarende — for De er det eneste Menneske, jeg kender i Danmark!

Jeg grundede et Sekund paa, om dette egentlig kunde kaldes et Bekendtskab.

— Hvornaar skulde det foregaa? spurgte jeg for at trække Tiden ud.

— I Overmorgen, svarede han.

Jeg var lige ved at spørge om det eneste, man ikke kan spørge om, naar Talen er om et Bryllup. Jeg var lige ved at spørge, om det virkelig havde saadant forfærdelig Hastværk!

Heldigvis tog jeg mig i det. Men da jeg allerede havde aabnet Munden og desuden følte, at Situationen krævede en Udtalelse, sagde jeg med et oplivet Udtryk:

— Nej, tænk hvor morsomt for Nikolajsen.

Dette var vel nok den mest forvirrede Udtalelse, jeg kunde komme med, men Dr. Praizch smilede over hele Ansigtet og syntes at finde den ganske i sin Orden.

— Mange Tak! sagde han og sprang op. Saa vil De maaske gøre mig den Tjeneste at bede Fru N. om at være den anden Forlover, jeg kunde nemlig ikke finde hendes Adresse, saa skal De høre nærmere fra mig i Morgen — telegrafisk!

— Jamen hør nu lidt — udbrød jeg med desperat Selvopholdelsesdrift, for han var næsten allerede ude af Døren — tror De, at Kvinder i det hele taget har Lov til at være Forlovere? — Jeg haabede hjerteligt, at de ikke havde.

— Aah jo vist — trøstede han mig. I dette Land har Kvinder Lov til alt! Han rakte mig sin Haand. — Tusind Tak og maa jeg bede Dem hilse Nikolajsen, naar De ser ham!

— Mange Tak — mumlede jeg opgivet — men jeg kender ikke Nikolajsen.

Han viftede nervøst med Haanden.

— Det gør ikke noget — sagde han beroligende. — Det gør jeg heller ikke.

— — —

Straks da han var gaaet, ringede jeg til en Ven, der er Jurist.

— Død og Pine, sagde han. Det kan der ikke være Tale om! Du skal blandt andet svare for, at han ikke er gift i Forvejen.

— Og hvis han er det? spurgte jeg mat.

— Saa kommer du i Fængsel!

— Mange Tak.

Jeg ringede af og ringede op til Fru N.

— De kender en Normand, der hedder Nikolajsen — sagde jeg.

Hun bejaede det og fik hele Historien.

— Var han gal? — spurgte hun deltagende, da jeg var færdig.

— Det ved jeg ikke — svarede jeg — Han vilde i hvert Tilfælde forfærdelig gerne giftes.

Dette forekom hende sympatisk, og efter en længere Raadslagning blev vi enige om at bidrage til det unge Pars Lykke og om fornødent bagefter sone den med Vand og Brød

— — —

Saa vidt kom det imidlertid ikke. Myndighederne modsatte sig, at Ægteskabet fandt Sted her i Landet, og de Forlovede maatte drage til Trondhjem, hvor det foregik under Familiens Beskyttelse og under lovmæssige Former.

Kærlighedshistorien er altsaa — rimeligvis — forbi.

Men for mit Vedkommende havde den et Efterspil.

En skøn Dag fik jeg Visit af en pæn gammel Herre med hvidt Haar og Guldbriller. — Det var Nikolajsen.

Han kom for at gøre en Undskyldning for den nervøse Doktors Henvendelse, som han misbilligede i de stærkeste Udtryk.

— Men en stor Glæde har den rigtignok beredt mig — sagde han og trak et Stykke Papir op af Lommen og foldede det ud. — Fru, hør, hvad min Niece skrev til mig! — Han læste højt af Papiret: — — Du kan ikke tænke dig, hvor Fru R. var mageløs elskværdig! For straks da Wladimir havde forebragt sit Ærinde, udbrød hun med Varme: — *nej, tænk hvor det maa være morsomt for Nikolajsen!* — —

Han stak Brevet i Lommen, tørrede Guldbrillerne, der duggede og rakte begge Hænder imod mig.

— Tusind Tak — sagde han bevæget.

— — —

Efter dette blev jeg Ven med Nikolajsen.

Edith Rode

Tegninger af Rasmus Christiansen og Alfred Schmidt

— Tænk, om Maanen kunde tale!

— Ja, fy for Fan'en!

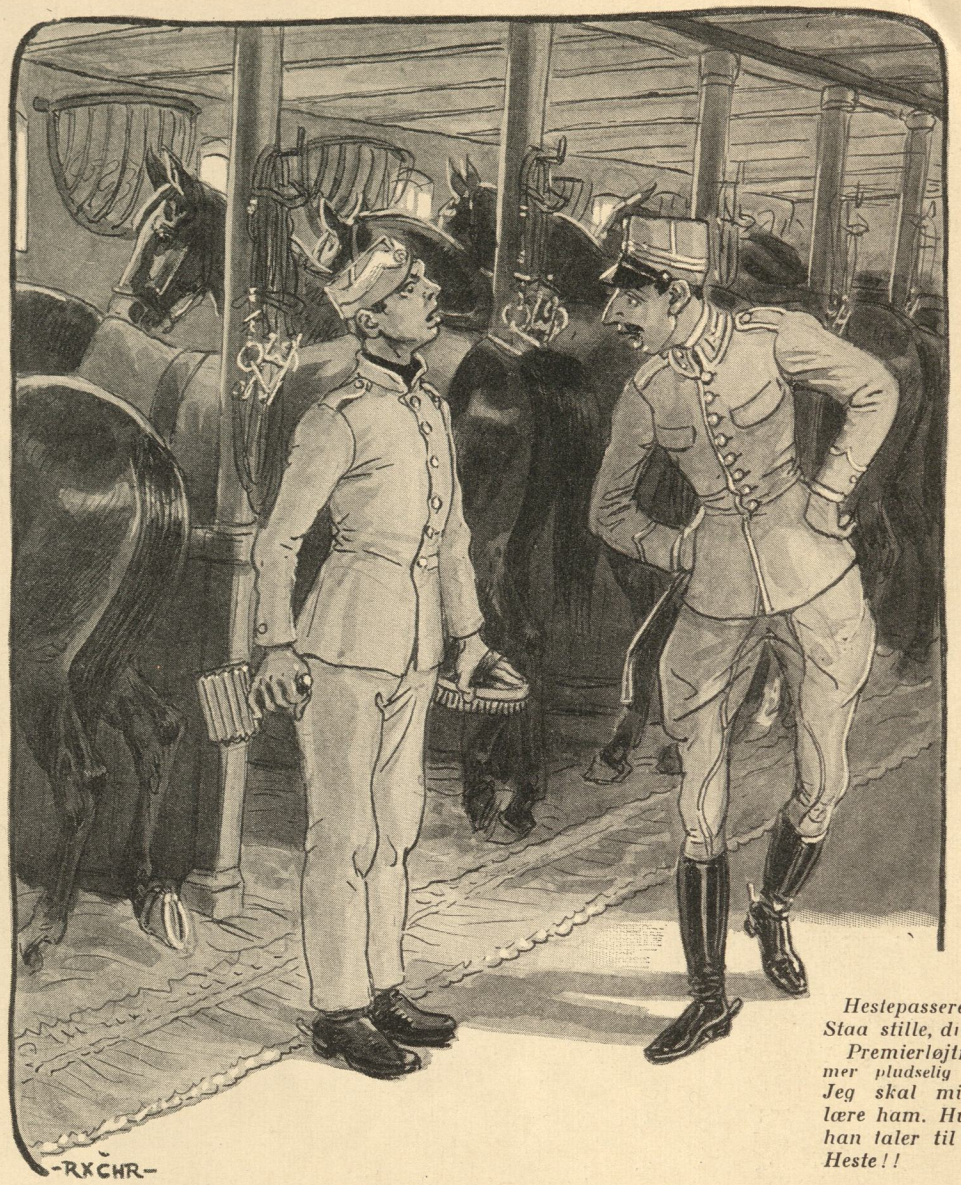

Hestepasseren (til Hesten): Staa stille, din Satan!

Premierløjtnanten kommer pludselig over ham): Jeg skal min Salighed lære ham. Hvordan er'et, han taler til Officerernes Heste!!

(Fabian Espensen, kaldet Stemmejernet, kommer ind og beder om at maatte benytte Cigartænderen.)

— Nej, her er ingen Cigartænder, men De kan købe en Æske Tændstikker for 5 Øre.

(Han kaster med en storstilet Gestus en Femøre paa Disken, tænder og lader Æsken ligge.)

— Skal De ikke ha' Deres Tændstikker med Dem?

— Nej, tag De og gem dem, og skulde der en anden Gang komme en Gentleman og be' om lidt Ild saa gi' ham det af mine Tændstikker!!!

Min Barndoms Provins

Naar Frosten og Solen gør Verden saa festlig,
saa vilter og skinnende blank som i Dag,
forynges og renses mit Væsen! — Jeg indaander
Luften i stærke og nydende Drag.

Jeg stamper i Sneen med frejdige Saaler
og vrider min nye Velourhat paa skraa
og drømmer mig otte Aars Knægt med en Slæde
og mægtige, forede Bælgvanter paa.

Ak, Sneen er Barndommens! . . . Alle vi Voxne
gaar bare sørgmodigt og fryser og bander
de glemte Galosjer, de stigende Kulpriser,
regner bekymret med rynkede Pander — —

— Men fjernt i en lun lille Landsby der ligger
en fristende Bakke saa stejl og saa glat,
og dér gad jeg gerne igen rutsje nedad
paa rundslebet Slæde, i hidsig Tagfat!

Naar Sykonens dejlige Anna med Muffe
og Sjaler stod ude ved Gærdet og lo
og vinked . . . saa skulked jeg lydigt fra Lektierne.
Ridderlig var jeg, forelsket og tro.

Og styre en Slæde som jeg kunde ingen
af Landsbyens rivaliserende Unger,
og jeg var berømt for min rungende Hujen,
mit Kampbrøl af frejdige, værfyldte Lunger.

Aa, svimlende Fart ad den blankslidte Bakke!
Jeg knejsed. Jeg følte mig kongelig fri
og haaned de sølle og mere sendrægtige
Bondeøg-Slæder, jeg sused forbi.

Saa tæt holdt jeg Sykonens Anna i Favnen,
som var jeg skinbarlig en Eventyrprins,
der bortførte — kækt paa en skinnende Svane —
den unge Prinsesse af denne Provins!

Saa slog vi et Bratsving dernede ved Enden
af Banen og dænged de andre med Sne.
Det blev til et drabeligt Slagsmaal, hvor jeg
og Prinsessen til Tider var én imod tre.

Og kæmpende trak vi os langsomt tilbage
og naaede sejrrigt den frelsende Top,
og atter gik Farten paa syngende Meder
tværs ind gennem hele Forfølgernes Trop.

. . . Ak, saa blev jeg fanget af fædrene Hænder,
der trak mig ved Øret til Lektiernes Kval.
Men jeg var *dog* Helt, og jeg tog mine Klø,
mens min Elskede hulked fortabt i sit Sjal.

Og Dagen derpaa var jeg lige forhærdet
mod Pligten — og lige forelsket til Sinds —
og bortførte Sykonens léende Anna
som Snebakkens modige Eventyrprins.

Ak Gud, jeg gad herske én éneste Dag
igen i min gyldne Barndoms Provins!

Thorkil Barfod.

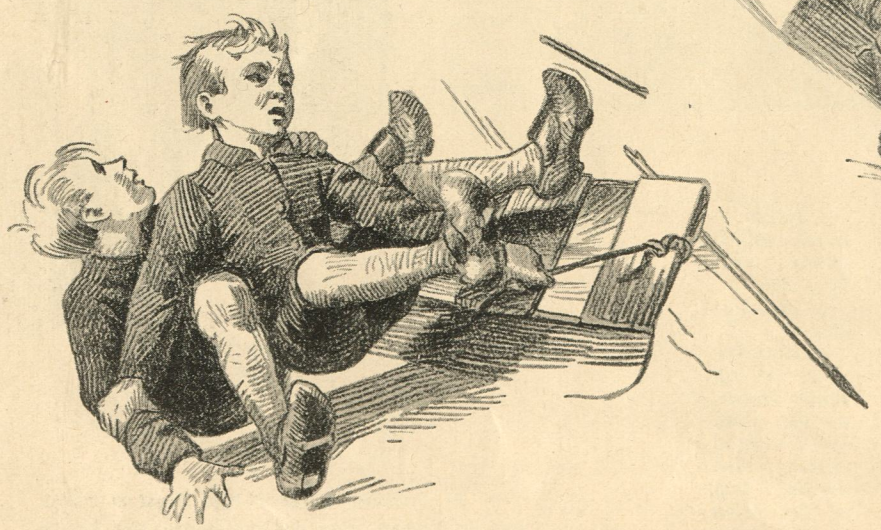

LUDLAU JANSSEN.

Tegninger af H. Jensenius, Alfred Schmidt og Axel Thiess

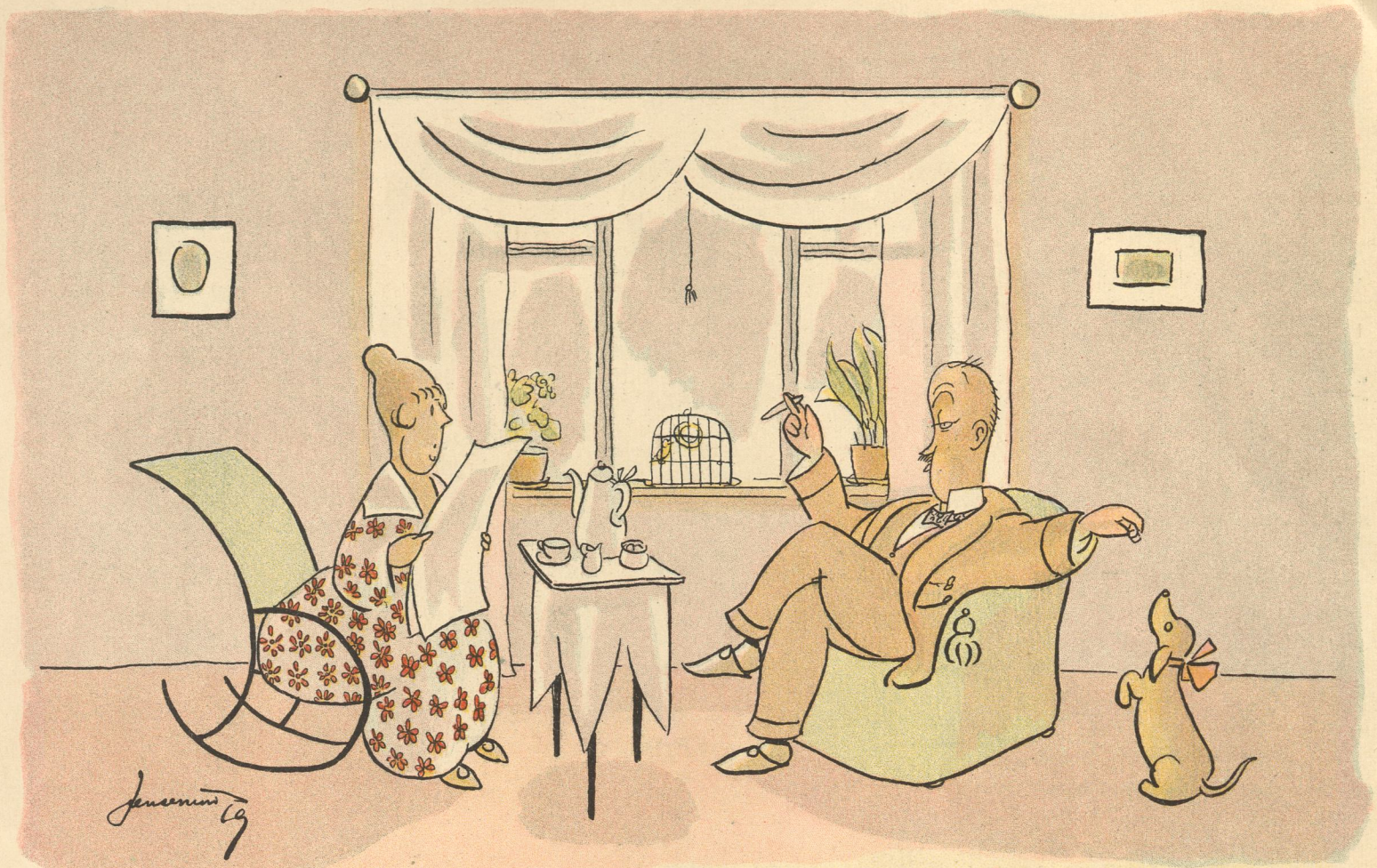

Hun: Tænk! Her staar, at paa Salomonsøerne kan man købe sig en Kone for en Skjorteknap. Er det ikke forfærdeligt?

Han: Hvorfor dog det! En virkelig god og omsorgsfuld Hustru er sandelig nok en Skjorteknap værd!

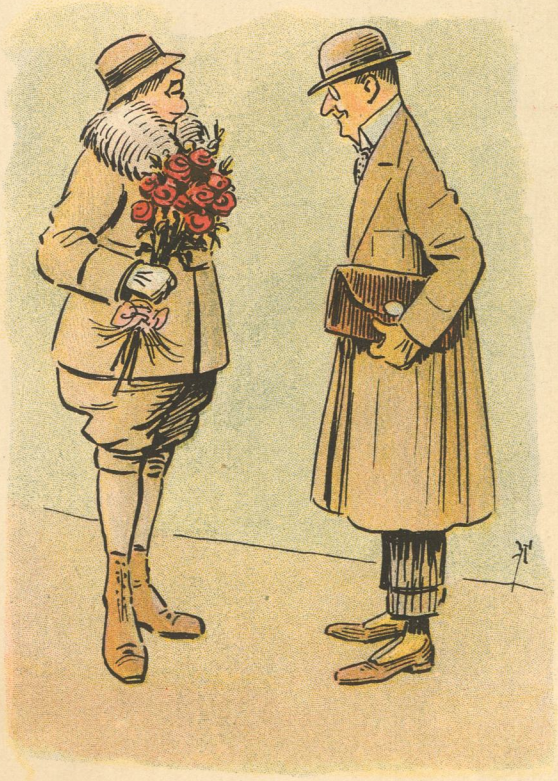

— Sikken en smuk Buket. Hvem skal have den?

— Min Hustru.

— Deres Hustru! Og jeg, som troede, de var skilt.

— Det er vi ogsaa, men ser De, i Dag er det netop et Aar siden Skilsmissen!

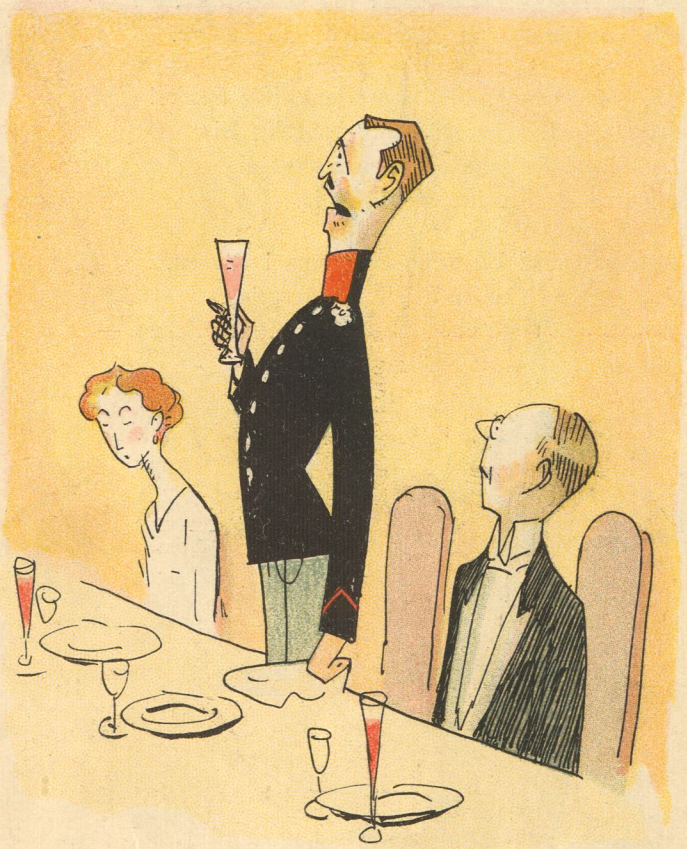

— Vi Soldater bærer i vort Bryst et Hjerte med to Kamre. Paa det ene staar: For Konge og Fædreland! Paa det andet: For Damer!!

Tegning af Proessdorf

— Der er snart ikke en Mand her i Byen, som hun ikke har været Kæreste med.

— Naa ja, Byen er jo heller ikke saa stor.

Tegninger af Alfred Schmidt og Axel Thiess

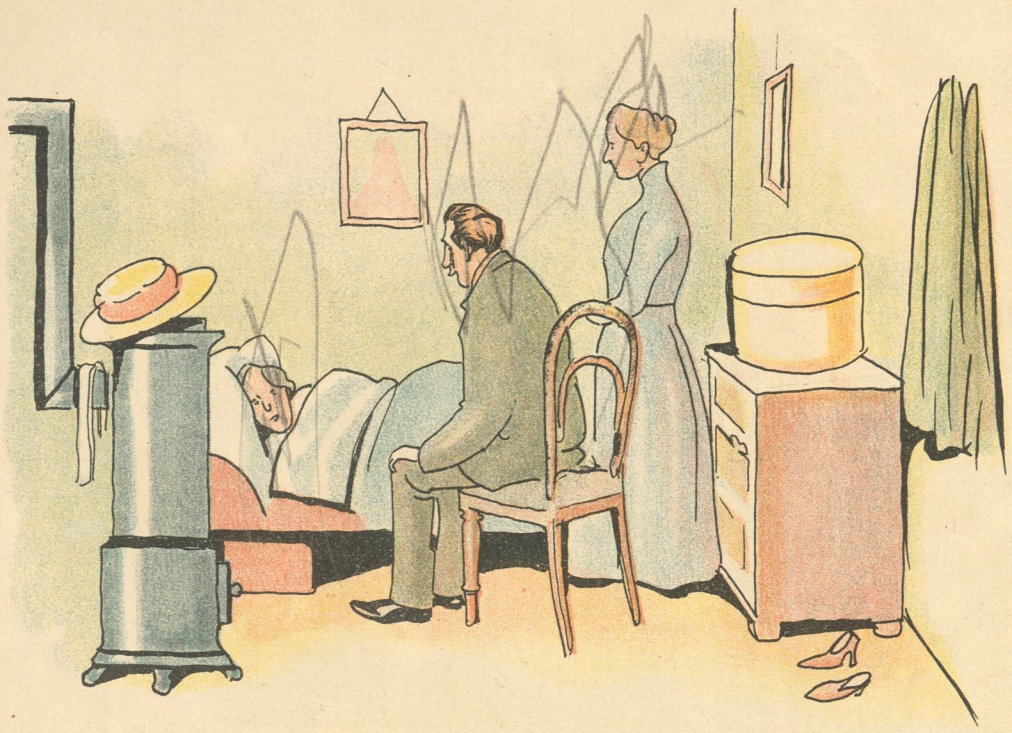

Lægen: Den Smule Forvridning er ikke noget at tale om. Om tre Uger kan De danse.
Hun: Aa, hvor dejligt, for jeg har aldrig rigtig kunnet!

— Maa je' be' Hr. Betjenten være saa go' at gaa over paa det andet Fortov, for dette her bru'er jeg!

Altid høflig

Thomsen har været ude at more sig med nogle Venner og kommer noget sent hjem. Hans Kone hører ham støde mod Møblerne inde i Dagligstuen og skynder sig ind til ham.

Inde i Stuen staar Thomsen og svajer frem og tilbage, medens han med den ene Haand holder fast i Hængelampen. Da han faar Øje paa sin Kone, gaar der et glad Smil over hans Ansigt og han fremstammer:

— Vil — vil De ikke have min Plads, lille Frøken! Jeg skal-skal alligevel af ved næste Stoppested!

— Næh, Kandidat, nu vil De stjæle et Kys.
— Hvorfor tror De dog det?
— Aah, De ror jo ind mellem Sivene. Tak, den kender jeg.

Tegninger af Alfred Schmidt og Axel Thiess

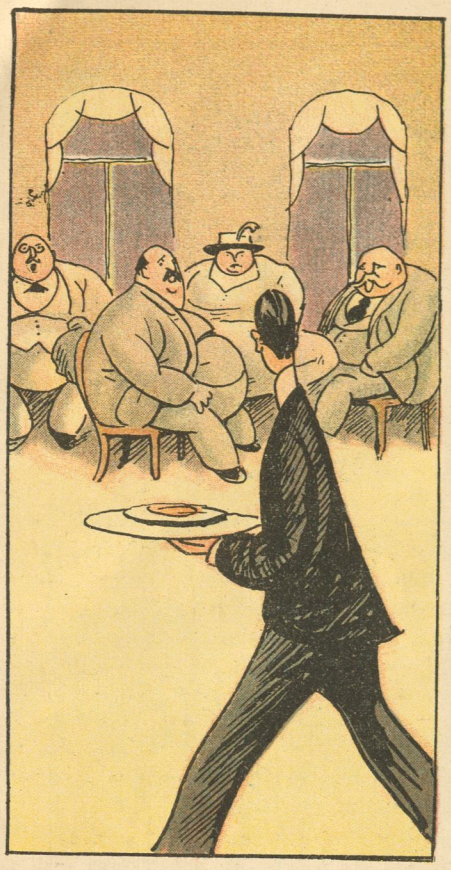

— Opvarter! Fire Smørrebrødssedler!

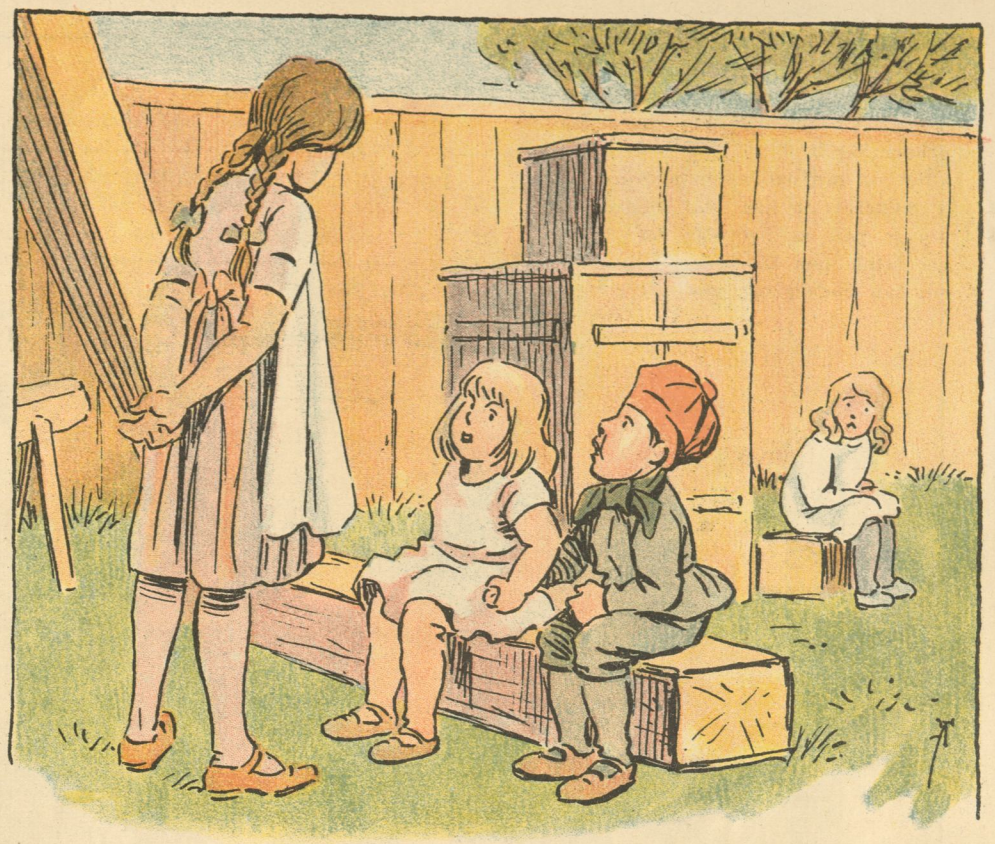

— Hvad leger I for noget der?
— Vi leger Fa'r, Mo'r og Barn.
— Men hvorfor sidder saa den lille Pige saa alene derhenne?
— Jo, for hun er ikke født endnu!

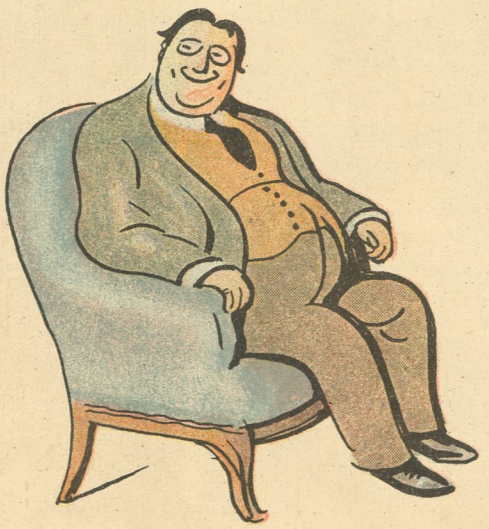

— Du skulde bevæge dig noget mere, min søde Pige, jeg synes, du bliver lidt svær!

Regnet rigtig ud

Hr. Magnussen har længe danset med Frk. Enevoldsen og for at gøre endnu mere Indtryk paa hende fortæller han hende, at han allerede elleve Gange har gaaet Turen over Atlanterhavet.

— Virkelig! udbryder Damen. Saa er De altsaa født i Amerika!

— Nej, jeg er virkelig født i København, hvor kommer De paa de Tanker?

Frk. Enevoldsen regner efter paa Fingrene.

— Ja, men hvis De er født her og har gjort Turen over Atlanterhavet elleve Gange, saa maa De jo nu være i Amerika!

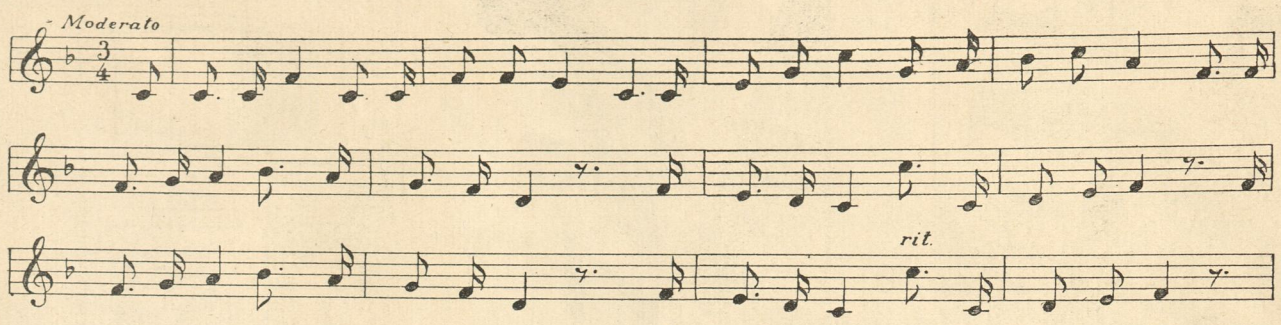

Cirekasevise

Mens Cirekasen saa travrigt hiver,
jeg til Musiken en Vise skriver —
en Sang om Kærlighed, Haab og Tro
i Fælledparken paa Østerbro.

Der var en Yngling, hans Navn var Peter,
paa Elskov rig, men arm paa Moneter,
lidt Spir han tjente i Mag og Ro
ved Sømfabriken paa Østerbro.

En Aften, da han var stemt poetisk,
man saa ham vandre helt gravitetisk
— alt medens Solen i Vester lo —
til Fælledparken paa Østerbro.

En dejlig Pige han traf paa Strøget,
hun saa ham dristig og drilsk i Øjet.
Sin Hat han letter: „Jeg skulde tro,
jeg kender Damen . . . fra Østerbro?"

Men Frøknen klukker og siger: „Novra!
De ta'er nok fejl, for mit Navn er Cavra,
jeg er fra Vester . . . la' vær' og glo,
men gaar til Syning paa Østerbro."

Saa bød han hende anstændigt Armen,
de gik fra Strøget med al dets Larmen.
Og da det mørknedes sad de to
i Fælledparken paa Østerbro.

Georg Nygaard.

Stationsforstanderen:

Nu skal vi ha' en ny fin Stationslygte hængt op.

Doktoren:

Din Næse ku' da godt gøre Tjeneste som Lygte.

Stationsforstanderen:

Det ku' den saamænd godt, hvis saa Banen vilde betale Oljen.

Tegning af Rasmus Christiansen

Tegning af Gerda Wegener

Sidste Kapitel

— Skam dig lidt . . . Gianotto dog, du sidder jo og sover!
Jeg er ganske vis paa, der var noget, du sprang over!
Det var der, hvor Pietro møder Isabel i Haven,
Medens Ammen sover sødt med Hænderne paa Maven.

— Ja min Tro, jeg glemte just det vigtigste ved Sagen . . .
Luften er en Smule tung saa lige midt paa Dagen!
Kom, naar det blir aftensvalt, og gamle Nana sover,
Saa skal jeg fortælle dig . . . det Stykke, vi sprang over.

J. D.

Olsens røde Næse

Det hændte en Sommer, at min Næse begyndte at blive rød — dette er dog ikke nogen Sygehistorie, og denne Beretning handler ikke om *min* Næse, men om Olsens. Men at min Næse blev rød, var Skyld i, at jeg traf Olsen, en Mand, hvis Lige jeg aldrig har kendt, et ædelt og fint Menneske som faa.

Det blev vore Næser, som førte os sammen.

Olsen er ikke mere — hans Næse er bleg — jeg véd, at han efterlod sig ingen Slægtninge, ingen Venner. Maatte derfor disse Linier tjene til at riste ham et nogenlunde varigt Minde!

Det hændte altsaa en Sommer, at min Næse begyndte at blive rød —

Det begyndte ganske uskyldigt med en næppe synlig Rødmen — Coldcreame hjalp ikke, den næste Dag var den bare ildrød, og Inflammationen havde bredt sig i en trefingerbred Stribe ned over begge Kinderne. Den vakte almindelig Deltagelse og Opsigt i det Sommerpensionat i den lille By ved Havet, hvor jeg det Aar boede.

Naar en eller anden Sygelighed kaster sig over En, er det forresten forbavsende, hvor mange ufejlbarlige Midler, der er imod den, og hvor mange af Ens Omgivelser, der sidder inde med dem. Saa mange Midler er der, at man saa smaat begynder at undre sig over, hvordan baade Sygdomme og Læger kan trives saa godt, som de gør — lige indtil man har forsøgt alle Husraadene, saa forstaar man det.

Der blev i de følgende Dage foreslaaet Næsen Kartoffelmel, Hvedemel, Havremel, Riismel og Sagomel — hver Aften pudrede jeg mig ind som en Pjerrot — men naar jeg tidligt om Morgenen løb hen til Spejlet, var Resultatet hver Gang det samme trøstesløse: rød Næse, garneret med Hvidt.

Der blev ogsaa foreslaaet den Slags Pudder, man bruger til smaa Børn — det afslog jeg dog bestemt at byde mit Ansigt — man kan ikke saadan vende op og ned paa Tingene.

Og der blev foreslaaet forskellige Fedtstoffer — lige meget hjalp det. Naturligvis forsøgte jeg ogsaa baade varme Omslag og kolde Omslag — der var ikke den bitterste Bedring at se paa Næsen paa Trods af alle Midler....

Jeg skal ikke trætte med lange Beskrivelser af hvilke Midler, der forsøgtes til at blege Næsen — det er jo bekendt, at Sygdomme vil Indehaveren gerne brede sig om — kun skal jeg til Slut berette om, hvordan der ogsaa blev forsøgt „sympathisk Behandling" med den — fordi det kan have historisk Interesse at se, *hvor* stor Udbredelse Overtro har i vore oplyste Tider — og det endda hos Folk, som selv er sat til at sprede Oplysning videre Det var en Lærerinde i 30'erne, som forsøgte „sympathisk Behandling" med den, og denne moderniserede Form for Haandspaalæggelse foregik paa følgende Maade: Hun trak mig ind i et Værelse og laasede Døren. Derpaa satte hun sig lige over for Næsen og lod mig holde hende fast om Livet, mens hun med sin højre Pege- og Lillefinger foretog nogle op- og nedadgaaende Bevægelser foran Næsen og samtidigt aandede mig mildt i Ansigtet. Kuren foretoges et Kvarter Morgen og Aften. Det var umaadeligt irriterende, men det kunde maaske have hjulpet i Længden — imidlertid afbrødes Kursen brat, ved at jeg en Dag i et Anfald af Raseri kom til at snappe efter Lillefingeren uden dog at faa bidt rigtigt i den.

Og Næsen vedblev at være rød.

Det var forresten en drøj Tid, der blev idelig spurgt til den — kløede den ikke? — og man gav Raad. Hver Dag iagttog man ugenert dens Udseende — undertiden fandt man den ligesom lidt bedre, undertiden var man bekymret, fordi den saa' daarligere ud ...

Tilsidst gik jeg virkelig til den lille Bys Læge med den.

Han viste sig at være en meget alvorligt udseende Mand, og han lod mig klæde mig helt af og anbragte mig paa en iskold Voksdugsdivan. Han bankede med en hemmelighedsfuld Mine paa Skulderbladede og lyttede i et Stethoskop — med det samme taalmodige Udtryk, vi andre har, naar Centralen ikke svarer.

— Lungerne er gode nok, sagde han endelig.

Jeg sagde, at det vidste jeg godt, i min Familie plejede Folk at dø af Alderdom.

— Spøgefugl, sagde han. Men hvordan er det med Maven?

Jeg bad ham se paa min Næse.

Han kastede et flygtigt Blik paa den, saa sagde han:

— Næsen er rød. Det bliver 5 Kr.

Nedslaaet gik jeg hjem til Pensionatet — og de Dage, der nu kom, var rædselsfulde, thi at selv Lægen intet kunde gøre for den, omgav den med en Slags uhyggelig Mystik — jeg var ikke langt fra at føle mig som en mærket Mand. Man talte mere om den end nogensinde før.

Jeg forsøgte omsider at lade, som jeg var ligeglad — men det gik ikke. Man kunde nok mærke, at jeg inderst inde var dybt fortvivlet over den; man lagde altsaa Hovedet paa Siden og sukkede, naar man talte med mig — jeg begyndte saa smaat at blive menneskesky og putte mig rundt paa Steder, hvor jeg var sikker paa at være ene med Næsen. Timevis sad jeg nede ved Fiskernes Baadehavn — Fiskere er brillante Folk og bryder sig ikke Spor om Næser — eller jeg laa og røg min Pibe ved Foden af Skrænten nord for Byen ....

Det var i denne Periode af mit Liv, at jeg traf Olsen. Jeg var kun sammen med ham en eneste Aften, og jeg traf ham aldrig siden — men jeg er ham dybt taknemlig for det Fond af Livskundskab, han paa dette vort første og sidste Møde indgav mig ....

Jeg sad som sædvanlig paa en Bænk nede ved Havnen og stirrede ud over Havet, hvor Solen netop var ved at gaa ned — rød som en stakkels syg Næse. Det havde netop været en særlig slem Dag for mig. Saa var der nogen, som rømmede sig bagved mig, jeg drejede mig — og saa' mig stillet Ansigt til Ansigt med en Mand, hvis Næse var saa pragtfuld rød, at min egen godt kunde gaa hjem og lægge sig.

— Har De noget imod, at jeg sætter mig her paa Bænken? sagde han.

Han præsenterede sig — han hed Olsen og var Toldrorsbetjent

— Vær'sgo', sagde jeg.

Saa sad vi da sammen dér paa Bænken. Det var ellers en rigtig pæn Mand at se paa — i 40'erne — med et roligt tillidsvækkende Væsen — velklædt og med et lidt maritimt Snit i Klæderne — stort Fuldskæg og brune bedrøvede Øjne.

Og saa Næsen.

Denne Næse var den *største* af alle de Næser, jeg har kendt og vistnok kan gøre mig Haab om at komme til at kende nogensinde i Fremtiden. En saadan Næse træffer man kun een Gang i sit Liv. Saa var den krum som en Indianers — Farven var ren Zinnober. Der var intet blaat eller violet i den ....

Han lod mig længe betragte den, kastede ogsaa nu og da et medlidende Blik paa min.

Vi talte naturligvis om Næser — kunde vi andet?

Aa, hvor det gjorde godt at faa talt ud med en, som forstod —

Jeg talte og talte, og alt imens sad han og nikkede klogt hen for sig, mens han røg af sin lille Pibe. Han kendte det.

Han fik hele min Næses Historie, hvordan det ganske umotiveret var begyndt, og hvordan det saa havde udviklet sig ....

Pludselig sagde han:

— Er De begyndt at sige, at De drikker?

— Nej, sagde jeg, og en uvilkaarlig Skælven gennemfo'r mig.

Han smilte — et uudgrundeligt Smil — saa sagde han stille:

— Naa ikke — *endnu.* — — For det vil *altsaa* komme, fortsatte han og rettede sine bedrøvede Øjne paa mig.

— Sé paa min Næse, den begyndte ligesom Deres med saadan lidt Rødmen og Kløen, sagde han opmuntrende — aa Gud, hvor er det længe siden, den var hvid!

Ogsaa jeg forsøgte alle mulige Midler med den. De kan tro, jeg kender det — og Damer er de værste.

Saa kommer der langt om længe en Tid, hvor man er blevet helt fortrolig med den sér — man sig i Spejlet, synes man ikke, den sér saa slem ud — men hør nu (han dæmpede Stemmen paa en diabolsk Maade) saa kommer pludselig den Dag, da man *aner*, at der *hviskes*. Hvad *hviskes* der? At Konjak og Rom har farvet Næsen!

Her løb hans Øjne i Vand, og han strøg sig melankolsk over Næsen.

— Er det først kommet saa vidt, kan man gøre, hvad man vil — Folk paastaar, man drikker. Er det ikke storartet?

— Det er modbydeligt, sagde jeg.

— Hør nu videre, sagde han. Første Gang, man var forblommet overfor mig, lo jeg. Jeg smagte næsten aldrig Spiritus — men senere lo jeg nok ikke! At jeg netop i Lag med Kolleger og Kammerater var saa maadeholden, tog man for Skinskikkelighed. Den er lige haard nok?

Han lo bittert og saa' hvast paa mig.

— Det blev altsaa den almindelige Mening, at jeg drak — derfor havde jeg rød Næse. Man troede, at jeg hver Aften gik hjem hos mig selv — jeg er ugift — og gav mig til at undersøge om Jorden var rund — kender De det Udtryk?

Jeg blev vred. Man lo mig ud. En, der drikker en hel Del mere, end han skal og maa — lad gaa med det, saadan siger Folk, men en Smugdranker, der tilmed pøser saadan i sig, at hans Næse straaler af det — ta' ham væk! Og hvad Vægt lægges der paa, at saadan en gør sig vred og nægter? Jeg fik det at mærke ved næste Forfremmelse — jeg blev sprunget forbi. Det skete en Gang til — saa søgte jeg bort fra Byen og kom hertil — og nu (han hævede harmfuld Stemmen), nu gaar jeg i denne Afkrog og har et usselt lille Embede, som jeg kan faa Lov til at beholde, til jeg engang gaar af med Pension — jeg har allerede været her i 12 Aar — og altsammen for Næsens Skyld ....

Vi sad et Stykke Tid tavse paa Bænken.

Saa sagde han:

— Véd De, hvad jeg sidder og tænker paa? De skulde se at faa Deres gjort hvid igen — ligemeget hvad det koster! Herregud De er jo saa ung — og det er en nedrig Verden, vi lever i!

Hans gode bedrøvede Øjne løb atter i Vand.

— Elektrisk Behandling *kan* hjælpe, sagde han bestemt, jeg tror, det er noget med Blodomløbet og Nerverne ligesom med min — det *kan* helbredes.

Jeg greb efter hans Haand og trykkede den.

— Tak, sagde jeg. Jeg var virkelig ikke saa lidt bevæget.

Røgen fra vore Piber steg lige op i den stille Luft. —

— Men hvorfor har De ikke *selv* søgt elektrisk Behandling? sagde jeg saa.

Han hentede Vejret dybt nede fra Lungerne, og hans Øjne blev endnu mere bedrøvede, ganske stille hviskede han:

— Hvad kan det nytte .... i de sidste 12 Aar har elektrisk Behandling ikke kunnet hjælpe .... jeg har ellers et lille pænt Induktionsapparat staaende hjemme, men det staar og bliver støvet nu — for *nu — ja, nu drikker jeg!*

Han skævede lidt genert til mig — om jeg følte mig stødt.

Saa rejste han sig brat op fra Bænken og sagde rolig:

— Tja — jeg gav mig rigtignok tilsidst til at drikke .... af Fortvivlelse over Næsen .... og Folk sagde jo alligevel, at jeg drak .... desuden vilde jeg, at min Næse skulde have en *Grund* til at være rød ....

Jeg havde ogsaa rejst mig fra Bænken.

Han stod og kiggede melankolsk ud over Vandet — og pludselig gik han et Skridt henimod mig, greb mig om Skuldrene med begge Hænder og saa' mig ransagende ind i Øjnene, og en sagte — ikke ilde — Konjaksbrise slog mig i Møde —

— Men kan De forstaa en Ting, skreg han mig lige ind i Ansigtet — *nu* siger Folk, at det er Rosen, jeg har .... hører De: *Rosen!* Hvorfor kunde de ikke sige det *før?*

Han stønnede højt.

— Naturligvis er det ikke Rosen, sagde han og fjærnede sig hurtigt fra Bænken — uden at sige Farvel.

Jeg blev staaende. Længe saa' jeg hans brede Ryg arbejde sig op over Havbakkerne — paa Vejen op mod Café „Skrænten" — han ludede stærkt forover — det var ligesom Næsen tyngede ham — saa blev han borte i Skumringen.

Senere har jeg intet set til ham. Skammede han sig over sin Tilstaaelse? — han behøvede det ikke.

Men nu læser jeg i et Provinsblad, at han er død —

Stakkels Olsen.

Denne brave Mand faldt som Offer for en ugrundet Mistanke. Og for mig, som ene af alle har kendt ham og hans Skæbne til Bunds, og hvordan han *taalmodigt* bar den — for mig staar han og hans Næse som et uomstødeligt Bevis paa, at Menneskene er onde, eller i hvert Fald *ulogiske* — hvilket vistnok bliver det samme.

Men Olsen var logisk — og naturligvis gik han til Grunde som Følge af sin Logiks ubarmhjærtige Art.

Hans-Aage Koch.

Den elskede Stad

Dette er Beretningen om, hvorfor jeg friede til mine nuværende Børns Moder ved en aldeles umotiveret Lygtepæl i det mørkeste København.

— — —

Jeg elskede hende voldsomt. Hun var den eneste, den bedste, den »rigtige«. Og da jeg hentede hende den Aften, vidste vi begge to, at nu skuldc det være Alvor. Det hang over os som saadan et bedre Tordenvejr; vi vidste, det vilde bryde løs. Men det var bare hvor, hvordan og hvorledes?

Vi gik ned ad en af Stadens brede Boulevarder. Tavse traskede vi af Sted. — Ligesaa godt springe som krybe i det, tænkte jeg, hvorfor jeg trak Vejret dybt og indtrængende.

— Aah—h — — sikken Masse Stjerner der er i Aften.

Stjerner er altid godt at begynde med. De er saa behageligt langt borte og indbyder fortræffeligt til Evighedsbetragtninger, hvorfra der kun er et lille let Hop med samlede Ben til Kærlighed, evig Troskab og Borgmester Kaper.

Hoppet var gjort. Det gik fortræffeligt med Kærligheden. I mine Hjernevindinger rullede det allerede: De er den første, den eneste o. s. v. — og min Tunge skulde lige til at støde det ud — Pokkers osse! — den Bænk derhenne — det var jo hende med det gule Haar og de høje hvide Støvler og Guldplomben i Fortanden — nej, den Bænk maa vi først ha' ude af Syne.

Og vi vandrer videre i Tavshed.

— Sikken et nydeligt gammelt Hus — siger hun og standser.

Brillant. Situationen oplagt. For at gaa over fra et Hus' Nydelighed til hendes egen Dejlighed — det er der da ingen Kunst ved.

— Pænt Hus — siger jeg — og fortsætter med den dybe klangfulde Stemme: — men alligevel ved jeg én — og da opdager jeg Gadedøren. — Aah, den Gadedør — det var jo Olga med det dybe Blik, der altid vilde have Kaviar, naar vi var paa Restauration. Tænk nu ogsaa, at dén Gadedør skulde sidde i det pæne Hus! Hun kyssede nu Pokkers godt; næ Sludder — det var jo slet ikke hende med Kaviaren; — Olga spiste ikke Italiensk Salat — saadan var'et. Kaviaren — det var jo Gudrun med Krøllerne, der ikke kunde sige »S«. At jeg dog ogsaa kunde tage fejl!

— Vist saa — pænt Hus — — decideret pænt Hus — hm. Karnappen dér med Altanen ovenover — virkelig dekorativt!

Og saa gik vi videre.

Det er for farligt, Kvarteret her, tænkte jeg. — Uh, se blot Træet derhenne — der har jeg stillet 2 Maaneder i Træk Kl. halv fire. Hvor har jeg bandet under det Træ; hun kom nemlig konstant Klokken halv fem. Som jeg har skændtes med det Pigebarn — og Kiosken der, hvor jeg hentede Breve fra Eva, som var rent tosset efter at køre i Bil — og Gadehjørnet dér — dér blev jeg brændt a' engang af en hvid Pelskrave og en henrivende Opstoppernæse; — nej Boulevarden her er for farlig — og saa drejer vi ned ad en stille Sidevej.

Her kan jeg vel endelig faa Fred til at fri. Her skulde jeg vel ikke rende paa paa Spøgelserne — mine gamle Kærligheds-Spøgelser. Og saa begynder jeg igen med Kærligheden. Og hun ser paa mig, som hun vilde sige: »Ja — Herregud — kom nu med det; hvad skal alle de Omsvøb til.« — Det suser for Ørerne, og Hjertet hamrer — og saa begynder jeg — ganske sagte: — »Frk. Karen — De er den før — —« og saa griner en væmmelig hvidmalet Havelaage mig imøde — ja — det er rigtigt — det var jo Esther med den henrivende Hals og Skønhedspletten paa Albuen; og saa var Laasen paa den infame Havelaage i Stykker. — — »De er den — —« nej ved Gud om jeg kan — her paa dette Fortov, hvor Esther og jeg — — Flisen der — hvor jeg husker den Flise — jeg kan se hende springe mig imøde paa de hvide Tavler. Hun gik lidt skævt paa den højre Hæl — eller var det den venstre? — Nej — det var Musse med den venstre og Esther med den højre. —

— Hvabehar — siger hun saa ved min Side. — Sagde De noget? —

— Jeg? ikke et Ord.

Nu bare væk fra denne nederdrægtige Flise; — se hvor hvidt den griner imod mig i Stjerneskinnet. Der gaar en Sidevej.

— Kom — Frk. Karen.

— Idiot — siger jeg til mig selv. Den munder jo lige ud i den Gade, hvor Else boede. — Gud fri mig: Else i denne Situation, hvor jeg skal fri til Verdens fagreste Kvinde. Aldrig!

— Sikke mærkværdige Veje De gaar i Aften, siger hun, den fagre, da vi styrer ned ad en ny Sidevej.

— Synes De?

Jeg blev saa underlig nervøs. Hendes Blik var ikke som før Nu syntes jeg, at jeg læste en vis Forbavselse i det. — »Nu sku' Du ta' og samle Nerverne, min Ven« — det stod der ganske tydeligt. Men jeg kunde ikke. — Den Gadedør — var det ikke Lis med Smilehullerne, hvor Kontakten sad saa fjollet, saa jeg aldrig kunde finde den? — nej herregud, den lignede den bare — nederdrægtigt — saa den lignede den; og Plakatsøjlen der paa Hjørnet — var det ikke? — næ, det var det heller ikke — men den lignede — paafaldende saa den lignede; — det var hende, der altid lukkede Øjnene, naar hun kyssede.

— De er nervøs i Aften, siger hun saa.

— Ja — — jeg er vist no noget nervøs. Jeg kom for sent i Seng i Gaar Aftes, tror jeg.

— — —

Og saa var det, jeg pludselig saa' for mit indre Blik — som det hedder hos Digterne — ligesom hele Staden for mig — hele den elskede Stad. Var det et Kort over Sporvejsnettet, alle de røde Streger, der løb der paa Kryds og Tværs? — Nej, det var jo mit Kærligheds-Kort — Kortet over alle mine mange Kærligheders Veje i den elskede Stad. Og de var røde, Stregerne — skrevet med mit Hjerteblod som de var. — Se der — paa Hovedgaderne løb de — tykke som hele Englands-Kabler. Nu og da stak der saa en lille rød Streg ned ad en Sidegade; — nogle var skam godt svære alligevel — andre var næsten ikke til at opdage, saa fine og tynde var de. Det har bare været et Par slanke Ben eller nogle fjantede Smilehuller, der har trukket mig ned ad den Gade, tænkte jeg. — Og spredt over hele Kortet var der store Plamaser, som Klatter af rødt Blæk — navnlig paa Gadehjørnerne og Stadens aabne Pladser. Det var Stævnemøderne. — Og Nettet spandt sig over hele Staden fra Amager til Brønshøj — fra Bænkene paa Langelinie til Damhuskroen.

Der var ikke mange Gader, der var helt fri for den røde Streg.

— — —

Derfor var det, jeg blev mere og mere nervøs. — Hvor kan jeg fri til denne rene, fagre Kvinde. Er der virkelig ikke et Sted i Staden, hvor jeg ikke tidligere har lovet Kvinder Troskab og hvisket ømt om Kærlighed?

— Nu vil jeg hjem, sagde hun.

— Aah — bare en halv Time endnu!

Og videre gik det — over Torve og Broer — over store Gader og ensomme Villaveje.

— Bare et Kvarter endnu!

Men overalt grinede de mig imøde, Gadedørene, Bænkene, Træerne, Fliserne, Stoppestederne, Vinduesruderne: Kan Du huske — det var mig, og det var mig.

— Herregud, bare 5 Minutter endnu!

Og saa —

Ja, saa endte vi altsaa ved Lygtepælen — denne aldeles umotiverede, meningsløse Lygtepæl. — Jeg sad midt i Labyrinten — min Kærligheds Labyrint. — Jeg vidste, jeg var omringet paa alle Sider. Hvis jeg bare gik de 10 Skridt omkring Hjørnet, saa kom jeg ud til den Gade — Himmel, fri mig for hende! — Og de 5 Skridt om ad det andet Hjørne — saa kom jeg ud til — — det var endnu værre. Men naar jeg stod her ved Lygtepælen — lige tæt henne ved den, og ikke drejede mig for meget — saa havde jeg en god Samvittighed. Husene kendte jeg slet ikke, og Gadedørene — jeg grinte af dem — havde aldrig set dem før; og Fliserne og Rendestenen og Vinduerne — nyt altsammen.

Saa faldt der Ro over mig, og saa friede jeg — presset krampagtigt op til Lygtepælen:

— Karen — jeg elsker Dem — De er den første — — og saa fortsatte jeg lidt sagtere

— paa dette Sted.

Men det hørte hun slet ikke, fordi hun allerede laa tudbrølende i mine Arme.

Fleming Lynge

Tegning af Sven Brasch

En gammel Sandhed citere jeg vil,
saa god som vel mangen en anden,
den kort og godt lyder: Tre Slægtled skal til
for at fremskaffe gentleman'en.

Dog, hvem regner nu med en gentleman
og den Slags bizarre Personer,
Nej, at tømme et Glas Champagne saadan
kræver mindst 5 Generationer.

G. K.

Principalen: De var ikke her paa Kontoret igaar, Sivertsen, hvad skal det smage af?

Bogholderen: Hr. Grosserer, en erindrer maaske ikke, at jeg igaar er indtraadt i Ægtestanden.

Principalen (adspredt): Hvadfornoget? ... Hvad har De traadt i?

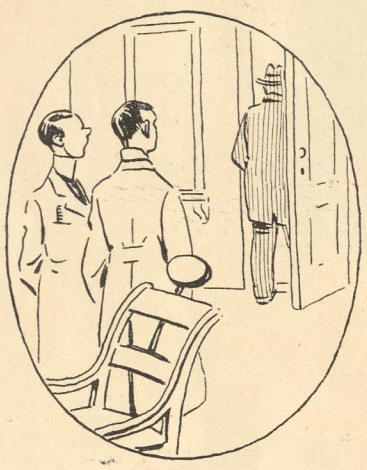

Første Svend: Det var et slemt Snit, du gav den Herre, der gik!

Anden Svend: Det var med Vilje. Jeg er blevet gode Venner med hans Husassistent, og det var det aftalte Tegn paa, at jeg kunde møde hende i Aften.

— Jeg har altid været uheldig med mine Husholdersker — den første kunde ikke lave Mad — den anden stjal — og den tredie giftede sig med mig.

Tegning af Karl Rønning

— Ja, det er meget pænt malet, men de Træstammer der — jeg ved ikke — de er ligesom af Træ!!

Det ene bøder paa det andet

Corneliussen er ikke rask, og Lægen har skrevet noget op til ham — nogle Tabletter, af hvilke han daglig skal tage tre, som skylles ned med en Slurk Vin.

Nogen Tid efter ser han op til ham, og da han ikke synes, det er gaaet synderlig fremad med Helbredet, spørger han Corneliussen, om han ogsaa har taget sine Tabletter regelmæssigt.

— Kære Doktor, svarer Cornelius sen, det er nok muligt, at jeg er lidt bagefter med Tabletterne, men saa er jeg til Gengæld mindst to Uger forud med Vinen.

Tegninger af Alfred Schmidt

Probat Middel

Det er i en Rygekupe. Der er kun to Passagerer, en ung smuk Dame og en ung Herre, som hellere end gerne vil i Samtale med hende, men ikke ved, hvorledes han skal faa begyndt.

Endelig mener han at have fundet en Indledning og rykker lidt nærmere.

— Undskyld Frøken, siger han, men jeg haaber ikke, det vil genere Dem, at jeg ryger.

— Aah nej, tværtimod. En Cigar i Munden skal være et udmærket Middel til at holde den lukket.

— Naa, Hr. Baron, naar tør jeg saa haabe, at De betaler mig?

— Altid, bedste Hr. Svendsen?

— Sidder De og spytter op i Loftet?

— Ja, hvad Fa'n skal man gøre. Der staar jo, det er forbudt at spytte paa Gulvet!

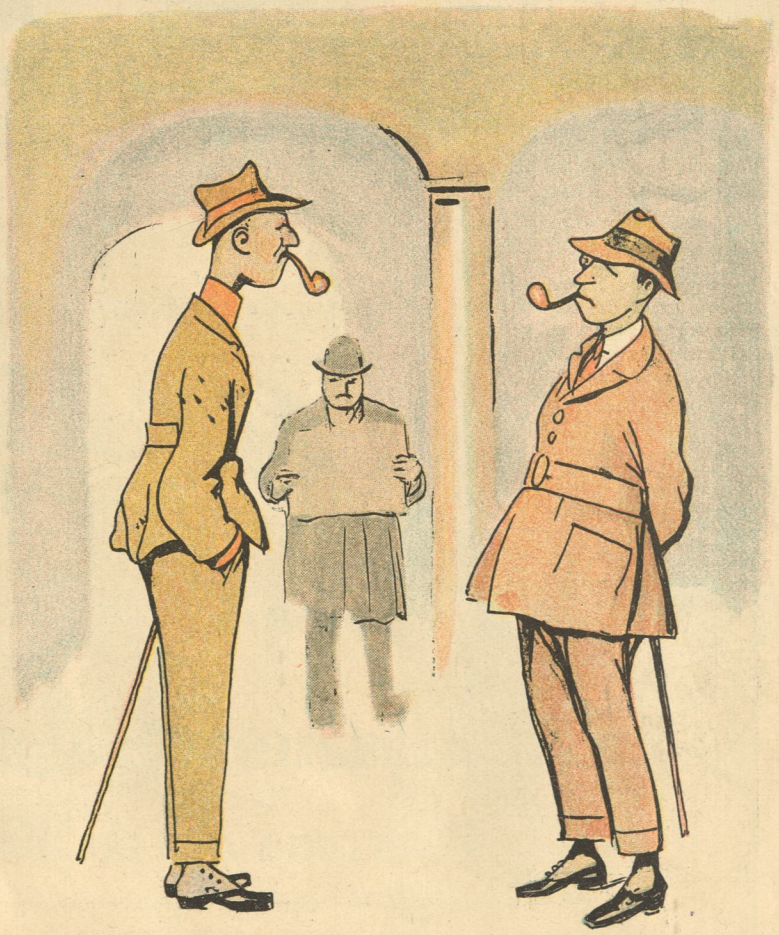

— Hvor har du været saa længe?

— Aah . . . jeg har været bortrejst en Tid.

— Naa, kunde det ikke ha' været afgjort med en Bøde?

Tegninger af H. Jensenius og Alfred Schmidt

Vanskeligt Problem

Det er i Cirkus. I en Trapez under Kuplen hænger den ene af Brothers Smith. I Munden har han et Mundstykke,til hvilket er fastgjort en anden Trapez, hvori hans Broder udfører forskellige Kunststykker.

Aandeløs Spænding blandt Tilskuerne.

Pludselig hører man en lille Dreng sige med en skinger Barnerøst:

— Fa'r, hvad gør han nu, hvis han skal spytte?

Logisk

Lille Sofie taler med sin Mo'r om en Bog, hun netop har læst:

— Hvad er Kannibaler, Mo'r?

— Det er Menneskeædere.

— Kommer de i Himlen, naar de dør?

— Nej, for det er nogle stygge Mennesker, som æder Missionærerne.

— Kommer Missionærerne i Himlen?

— Ja, naturligvis!

Pavse.

— Ja, men Mo'r, naar en Kannibal har spist en Missionær, saa kan Kannibalen jo ogsaa komme i Himlen!

Rekorden

Det var en Badegæst, som var meget stolt af sin Færdighed i at svømme under Vandet. Men han pralede saa ofte af det, at det virkede irriterende.

En Dag, da han i Overværelse af en Del Tilskuere atter viste sin Kunst, havde han bedt en af dem om at tage Tiden.

— Hvor længe var jeg nede, raabte han, da han atter fik Hovedet over Vandet.

— To Minutter!

— To Minutter! Det er en Rekord.

— Nej, det er ikke, svarede Bademesteren rolig. For der var en, der sprang ud ifjor ved denne Tid, og han er ikke kommen op endnu.

— Jeg vil sige Dem, jeg er ikke saa dum, som jeg ser ud til!
— Saa har De i Sandhed noget at takke Vorherre for.

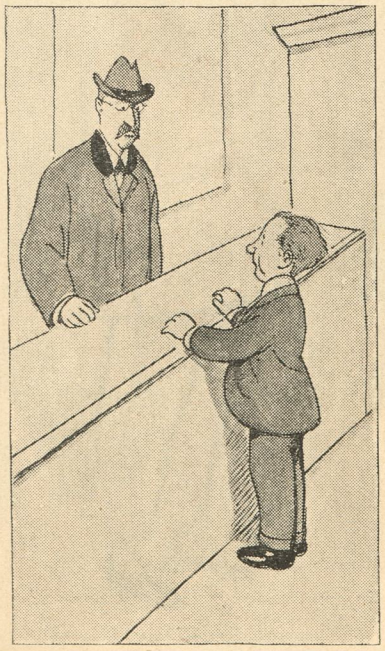

Besøgende: Hvem er det da, der har Ansvaret her i Forretningen?
Lærlingen: Det ved jeg ikke, men det bli'r gerne mig, der faar Skylden.

— Det er jo ingen Louis quinze, den der!
— Hva' er'et ikke. Det er min Sæl og Salighed no'et a' det Louis kængseste, man ka' se for sine Øjne!

Gulvtæpper
- Gardiner -

Billigst
i
Skandinaviens
største
SPECIAL-FORRETNING

Frederik Fiedler

St. Kongensgade 31
1581 — Telefoner — 10581

C. E. Fritzsche
Kgl. Hof-Glashandel
Amagertorv 14

OZONITLAMPE

Renser Luften

Fortærer Tobaksrøg

A/S HANNIBAL SANDER

FABRIK VED EMDRUP SØ
GRUNDL. 1812

A/S Hannibal Sander
FARVERI OG KEMISK TØJRENSNING
INDREGISTRERET VARE-MÆRKE

TELEFONER: SØBORG
31·60·61

Farveri og kemisk Tøjrensning.

FILIALER:
OVERALT I KØBENHAVN OG PAA SJÆLLAND.

JULE-ØNSKER

Koket-Creme

En ideel Toilet-Creme

Den fedter ikke, klæber ikke og er lægende for Huden. Den tørrer hurtigere end nogen anden Creme. Den indeholder ubetydelig Farve.

Faas hvid, gul, rosa og mørk i Glas à 2 Kr.

J. FISKER & CO.

ØSTERGADE 32
EREDEIKSBORGGADE 31
VESTERBROGADE 26 · GL. KONGEVEJ 125
ØSTERBROGADE 50
FREDERIKSBERGGADE 30
NY FILIAL: AMAGERBRO 15

Forlov-elsesringe

Københavns Specialforretning
Grundl. 1880

Eget Fabrikat — 14 Karat — 18 Karat — Gravering straks
Guldsmykker · *JULEGAVER* · Sølvsmykker

— TH. HALGREEN —
Juvelér og Guldsmed
GOTHERSGADE 34, lige for Regnegade

N. LEHN'S DAMPVASKERI

TELEFON: 1848

Brillantringe, Smykker, Gulduhre og Antikviteter

billigst
-- i Byen --

1 Skoubogade 1

Kaj Sanne & Co.

Fugle. Fuglebure og Foderstoffer.
Fisk. Akvarier og Vandplanter.
Nørrebros Akvarie- og Fuglehandel.
Tlf. N. 489x. **Fælledvej 19.**

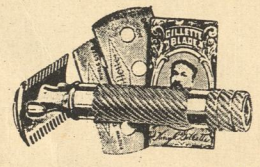

- Gillette Barbermaskiner -
- - Gillette Barberblade - -
Faas overalt!

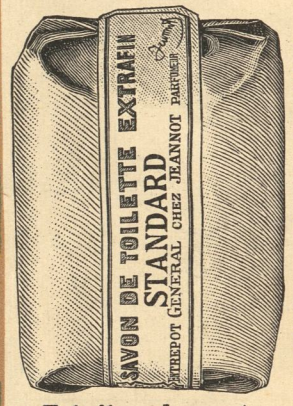

Fabriken Jeannot,
København V.

No. 64. **Jeannot's Standard Sæbe.**
Anbefales af Lægerne.

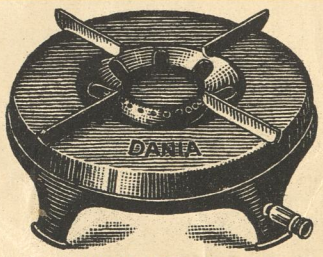

De bedste og billigste emaillerede Gasapparater er alle stemplede

Dania

2 Liter Vand bringes i Kog for en halv Øre

Bruger De COLGATE'S Tandpasta ?

HOVEDDEPOT
STRANDG.: 34
TELEFON CENTRAL 7713

ANDREAS CHRISTENSEN

PIANO- OG FLYGELFABRIK

Kbh. N

St. Kongensgade 45 **Amagerbrogade 125**
Nørrebrogade 47, 1. **Gl. Kongevej 152**

Selvstændige Udsalg i alle
— større Provinsbyer. —

VILH. SØBORGS EFTF. ETABL. STORMGADE 8
KØBENHAVN

Han: Ja, nu har vi altsaa bestemt at gifte os, men jeg gruer for at løbe rundt for at se paa Møbler.

Hun: Det skal Du nok blive fri for. Fa'er og Mo'er har altid købt Udstyr til mine Søskende i *Messen*, og der køber vi ogsaa det hele.

Chesterfield Møbler

Eget Fabrikat

❁

Elegan-teste Ud-førelse

Bekendte for deres overordentlige Blødhed og Magelighed

BECH & BUCH

VIMMELSKAFTET 35

— Vi kan jo prøve at give den lille en Kende amerikansk Olie.

— Olie — er det ikke saadan noget gammeldags?

— Jo, men det er smaa Børn ogsaa!

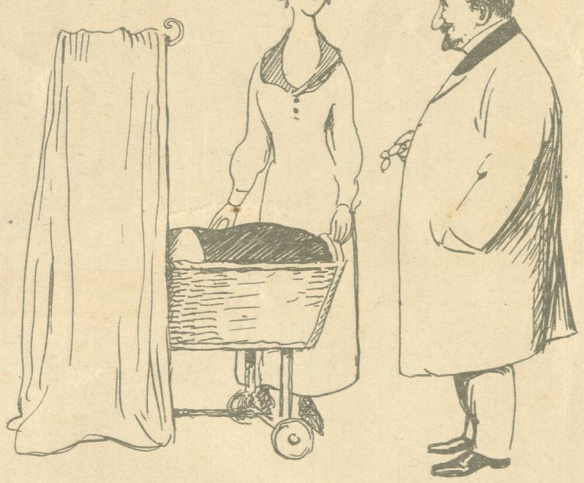

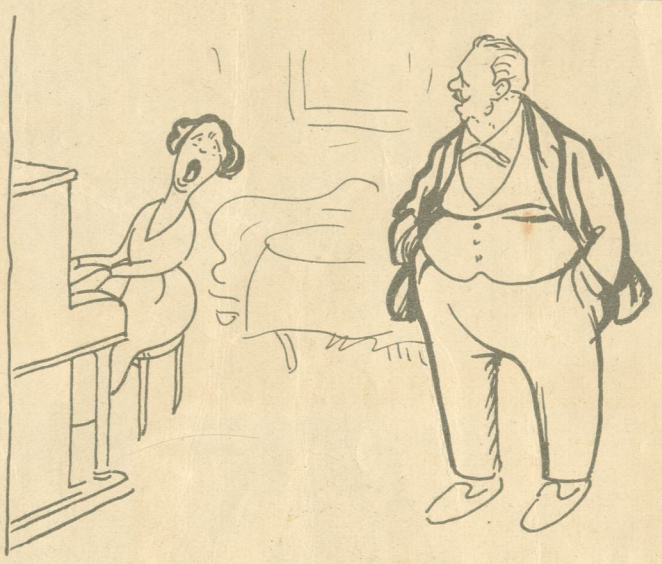

— Du behøver da ikke at aabne Munden saa højt, naar du synger.

— Jo, det skal jeg, det har min Lærer sagt.

— Saa kunde du i hvert Fald gerne holde Haanden for.

Alle Priser er ren netto pr. ½ kg.

DIREKTE FRA FABRIK

Pr. 5 kg beregnes 6 % Rabat

Specielt anbefales: **Danmarks Melange**

	A	B	C
pr. ½ kg Kr.	3,80	3,60	3,25

Ren Shag

pr. ½ kg Kr. 3,80

Normal Tobak

	A	B
pr. ½ kg Kr.	3,25	3,00

Cigarer til Fabrikspriser

Specielt anbefales:

Casilda — Mild Kvalitet

Pr. 100 Stk. Kr. 23,00 — Pr. 50 Stk. Kr. 11,65 — Pr. 10 Stk. Kr. 2,30 (i Æske)

❁ ❁ ❁

Ideal — Mild Kvalitet

Pr. 100 Stk. Kr. 22,00 — Pr. 50 Stk. Kr. 11,15 — Pr. 10 Stk. Kr. 2,20 (i Æske)

Rabat

Pr. 500 Stk. 5 %

Pr. 1000 Stk. 10 %

Rabat

Stort Udvalg i **Shagpiber** til billige Priser. - Stort Lager i **Skraa** (alle Sorter) til 10 og 25 Øre pr. Æske eller Pakke.

Grundl. 1883 — Cigar- & Tobaksfabriken „**DANMARK**“, Niels Hemmingsensgade 20 — Telefon 5621

Varerne sendes overalt. **København K.** Forlang ny udførlig Prisliste gratis.

LARSEN & PETERSEN

Pianofabriker.

Pianoer

Flygler

Jul. Blüthner

KGL. DANSK HOFPIANOFORTEFABRIKANT.

Hoved-Udsalg Vimmelskaftet 42 København

VILH. SØBORGS EFTF. ETABL. STORMGADE 8
KØBENHAVN